

Arrest

nr. 96 556 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 september 2005 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 19 september 2005 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 26 september 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Verzoeker stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 7510 van 20 februari 2008 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Via een op 28 april 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 mei 2009 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 26 juni 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Verzoeker diende, via een op 2 november 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 16 maart 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 26 oktober 2010 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 28 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[A. A.] [...]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 16.03.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [A. A.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- attaché dd. 06.07.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 28 augustus 2012 ter kennis werd gebracht, bevat volgende motivering:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2.1. In een tweede exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit ook gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.08.2012.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. ”

Bijgevolg beschikt de minister c.a. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer dan toegelaten in het Rijk verblijft, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming[s]status.

In casu werpt verzoeker een vermeende schending op van artikel 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre het gericht is tegen het op 28.08.2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

2.2.2. Verweerder houdt voor dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat er in dit geval een verplichting op hem rust om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verzoeker betwist evenwel dat hij zich in een situatie bevindt zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de eerste bestreden beslissing door een onwettigheid is aangetast en dat dit tot gevolg heeft dat ook de tweede bestreden beslissing geen basis meer heeft. Daar de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient geacht te worden over een tijdelijk verblijfsrecht te beschikken en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in dat geval niet toepasbaar is, kan niet worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de tweede bestreden beslissing.

Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De opgeworpen exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Hij verschafft volgende toelichting:

“DOORDAT, de bestreden beslissingen twee algemene en stereotiepe documenten zijn, die evenmin gebaseerd zijn op een concrete en volledige analyse van het geheel van de aangebrachte elementen, en in dat opzicht heeft verweerster haar motivatieplicht niet voldaan.

TERWIJL.

[...]

1. Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.

Dat deze verplichting werd [opgenomen] in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de ingeroepen wettelijke bepalingen bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld “cette obligation demeure d’ailleurs générale et doit être proportionnelle à l’intérêt et à la portée de la décision” (l’obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juin 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842)

2. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat de Raad van State ook heeft bepaald « est manifeste ce dont l’existence ou la nature s’impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n’apparaissent pas nécessaires ». (C.E., 12 août 1992 n° 40.082)

Vrije vertaling :

«... manifest is wanneer het bestaan of de aard ervan zich redelijk met overtuigingskracht opdringt zodat verdere vraagstelling niet nodig blijkt »

Dat de interne motivatie van een administratieve akte veronderstelt dat elke administratieve rechtshandeling gebaseerd is op exacte juridische en feitelijke motieven, ook redelijk en wettelijk toegelaten.

Dat deze regel zich opdringt aan de administratie ook al beschikt zij over een uitgebreide discrétionnaire appreciatiebevoegdheid.

Dat ze oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

3. Overwegende dat artikel 9ter par. 1 van de wet van 15/12/1980 bepaalt dat :

« De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde »

Dat het artikel eveneens bepaalt in de 1e par., 5e lid :

« De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. »

Dat in eerste instantie dus de ziekte en ernst ervan moet beoordeeld worden door de ambtenaar-geneesheer.

Dat het gaat om een medische appreciatie en dat deze ook als dusdanig moet gemotiveerd worden. In casu werd de aanvraag ontvankelijk verklaard en werd de ernst van de pathologie in de zin van artikel 9ter erkend.

De enige motivering die bijgevolg door de ambtenaar-geneesheer, en overgenomen door verwerende partij, wordt gegeven betreft enkel en alleen [...] het aantonen van de mogelijkheid tot verzorging, meer bepaald beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen, in het land van herkomst.

4. Overwegende dat Dr. [M. I.] dus geen enkel medisch gegeven, aangebracht door verzoekende partij in de aanvraag en doorheen de verschillende aanvullingen, betwist.

Hij herneemt eigenlijk gewoon de medische voorgeschiedenis en vat de toegevoegde medische getuigschriften samen, om dan verder te gaan met zijn uiteenzetting van de beschikbare zorgen in Turkije.

Dat Dr. [I.] blijkbaar heeft geoordeeld dat de medische rapporten volledig waren zodat hij de medische situatie in het land van herkomst kon onderzoeken in functie van de voorwaarden van artikel 9ter, en zonder dat hij het nodig achtte verzoeker te onderzoeken.

Dat verder blijkt dat hij zijn enige beoordeling gebaseerd heeft op internetsites, waaronder de 'yellow pages', om uiteindelijk te besluiten dat ziekenhuizen "kunnen teruggevonden worden in Turkije met ... diensten" voor de opvolging van de aandoeningen van verzoeker en dat er "huisartsen, ..., voor de gespecialiseerde opvolging van de beschreven aandoeningen, werkzaam zijn in Turkije ", enz., alsook dat de nodige medicamenten volgens de website van het ministerie van gezondheidszorg "beschikbaar zijn in Turkije".

Dat de enige consultatie van deze websites ertoe gediend hebben te adviseren dat verzoeker in Turkije kan behandeld worden.

Dat de ambtenaar-geneesheer op de behandeling hier en mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst na niets onderzocht heeft, namelijk hij heeft de overige elementen en inhoud/context die blijkt uit de gevoegde medische attesten volledig achterwege gelaten.

Zo geven de attesten aan :

- dd. 05/05/2012 van Dr. psychiater [B.] dat verzoeker in het verleden moeilijkheden gekend heeft in Turkije en in 1997 werd gearresteerd, dat hij bang is gerepatrieerd te worden naar Turkije en er opnieuw opgesloten te worden, en dat hij geen lange trajecten kan afleggen

- dd. 09/05/2012 van Dr. psychiater [B.] waarin hij de gebeurtenissen in Turkije gedetailleerder omschrijft en benadrukt, namelijk verzoeker kende politieke problemen als kurd, hij werd driemaal aangehouden en daarbij mishandeld, en hij wordt nog gezocht voor zijn militaire dienst. Hij leeft dus in angst en vreest een gedwongen terugkeer.

- Zijn behandelende artsen adviseren een nauwkeurige follow-up en voortzetting van zijn behandeling hier in België.

Dat de gegeven motivering in de bestreden beslissing of nog het medisch advies van de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken op deze elementen geen enkel antwoord of zelfs een verwijzing voorziet.

Dat de medische analyse in dit dossier zich beperkt heeft tot een opsomming van de symptomen en het bevestigen van "de beschreven aandoeningen" (slaapstoornissen, depressie, maagulcera, mentale ruminaties, ...) met een doorverwijzing naar behandeling in zijn land van herkomst, en geen rekening houdt met de - nochtans door deze geneesheer uitdrukkelijk erkende - psychologische toestand van betrokkene, noch zijn verleden of de consequenties van een terugkeer naar de plaats en situaties die aan de oorzaak liggen van zijn toestand.

Bovendien poneert verweerder de mogelijkheid tot verzorging enkel op algemene en samengevatte wijze, op basis van 3 internetsites die simpelweg lijsten zouden bevatten van beschikbare zorgen in Turkije.

Het medisch advies dat daaruit volgt beperkt zich dan tot de stelling dat er ziekenhuizen, artsen en medicamenten voorhanden zijn "in Turkije", opsommingen en samenvattingen, zonder te bepalen in welke mate, in welke steden of streken, en zonder in concreto de toegan[k]elijkheid en beschikbaarheid voor verzoeker na te gaan.

Dat het algemene advies bijgevolg in theorie toepasselijk is op elke vraag tot medische analyse in Turkije en elke aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, komende van Turkije.

Dat de bestreden beslissingen geenszins aantonen in hoeverre het medisch dossier van verzoeker effectief onderzocht werd en de behandeling in verzoekers specifiek geval beschikbaar is en gelijkwaardig kan zijn aan de verzorging die hij hier geniet.

De persoonlijke situatie van verzoeker, met een inachtneming van het effectief bestaan van een post-traumatisch stress-syndroom, wat niet wordt betwist door de behandelende geneesheer, is dus geenszins onderzocht.

Men kan toch moeilijk aanvaarden dat wanneer de oorzaken voor het bestaan van deze geobjectiveerde psychiatrische en andere aandoeningen te vinden zijn in het land van herkomst, een terugleiding naar de bron van deze aandoeningen voor verzoeker probleemloos zou zijn en geen schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM.

Minstens dient een individuele motivering op medisch vlak te worden gegeven : dat de aanvraag in kwestie niet meer dan algemeen en oppervlakkig blijkt onderzocht [te] zijn.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een concrete en volledige analyse van het geheel van de aangebrachte elementen, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en veronderstellingen, besluit verweerder wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met de gegevens die expliciet zowel als impliciet voortkomen uit de neergelegde aanvraag en stukken.

De beslissing en haar bijlage zijn ontegensprekelijk twee totaal stereotiepe documenten, die binnen het kader van een medische regularisatie, geen enkele verwijzing of melding maken naar/over de situatie van verzoeker, wat ingaat tegen de geciteerde artikelen 1 en 2 van de wet van 29/07/1991.

Dat de tegenpartij de ingeroepen argumenten en de voorgelegde medische getuigschriften aangaande verzoekers toestand en de bewijs waarde die eruit voortvloeit niet, zonder haar verplichting tot formele motivering te miskennen, kan verwaarlozen (voy. dans cet esprit, C.E., n°95.840, 28 mai 2001, R.D.E., n°115, p.467).

Verzoeker lijdt namelijk aan een ernstige pathologie en heeft omwille die medische redenen een aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend.

Zijn behandelende arts(en) had aangegeven dat zijn - uitdrukkelijk als ernstig omschreven - ziekte een terugkeer onmogelijk maakt.

De adviserende arts erkent de pathologie als aandoeningen die een re[ëe]l risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit indien geen adequate behandeling voorhanden is.

Verwerende partij is bijgevolg wel verplicht hierop te antwoorden, maar de concrete motivatie was niet afdoende.

Zij voldoet dan ook niet aan haar verplichting tot afdoende motivering.

Dat de gegeven motivering tegenstrijdig is met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen.

Dat een dergelijke gebrekkige motivering eveneens een schending uitmaakt van de zorgvuldigheids-plicht waartoe elk behoorlijk bestuur gehouden is doordat de vraag naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling niet beantwoord werd.

5. De bronnen waarop de betreffende rechtshandelingen gebaseerd zijn, zijn betwistbaar en betwifelbaar zonder effectieve analyse van toegankelijkheid.

De bovenstaande wetsbepalingen veronderstellen dat elke administratieve rechtshandeling steunt op correcte, pertinente en wettelijke feiten en rechtsmotieven, ongeacht de discretion[aire] appreciatie-bevoegdheid waarover het bestuur beschikt.

Dat moet vastgesteld worden dat het onderzoek naar de beschikbaarheid van de zorgen uiterst abstract bleek.

Dat de ambtenaar-geneesheer verder overging tot analyse van de toegankelijkheid van de medische zorgen maar geen rekening hield met alle aangaande pertinente gegevens.

Zo bepaalt hij in zijn medisch advies dat betrokkene geen enkele document neerlegt dat enige arbeidsongeschiktheid zou aantonen en hij kan instaan voor de kosten van de noodzakelijke hulp, maar geven de attesten het integendeel aan :

- dd. 05/11/2011 van Dr. [Y. A.] (onderaan) "Hij is voorlopig werkonbekwaam wegens vermelde psychische problemen "

- dd. 05/05/2012 van Dr [B.] "Difficultés au travail vu les handicaps physiques et psychologiques "

Dat ook het schrijven van zijn raadsman van 20/12/2011 uitdrukkelijk de werkonbekwaamheid benadrukte.

Dat de bestreden beslissing hier geen enkele argumentatie over weergeeft en dus verkeerdelijk besluit dat er geen werkonbekwaamheid is.

Dat de ambtenaar-geneesheer dus niet met het geheel van de elementen heeft rekening gehouden en dan ook geen ernstig onderzoek van de specifieke ziekte en gevolgen ervan voor verzoeker naar voor kan schuiven.

« Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. »

Dat hij dus, ondanks de mogelijkheid daartoe geboden in de wet, geoordeeld heeft dat het niet nodig was verzoeker te onderzoeken en al evenmin om de medische rapporten van zijn collega's op dit punt te volgen.

Hij laat dit element uit de gevoegde medische attesten volledig achterwege zonder enig onderzoek, of enige motivering of rechtvaardiging.

Dat ook dient vastgesteld te worden dat de geneesheer zich deze keer baseert op een artikel (Centre des Liaisons Européennes de Sécurité Sociale) daterend van 2010, om weer algemeen te concluderen: "Er is een ziekteverzekering in Turkije. De verzekering is verplicht en iedereen moet bijdragen betalen. Voor mensen die kunnen aantonen dat ze niet in staat zijn hun bijdragen te betalen, betaalt de staat. De terugkeer zal dus genieten van een ziekteverzekering.

De nodige zorgen worden op het juiste niveau van specialisatie gegeven op basis van een systeem van doorverwijzing. De kosten van de zorgen zijn dus gedekt door de ziekteverzekering, patiënt betaalt wel remgeld bij een consult in een ziekenhuis. In geval van hospitalisatie zijn alle zorgen gratis. De kosten van medicatie die voorgeschreven is, wordt betaald door de ziekteverzekering. 20 % van de kost dient door de patiënt betaald te worden. Gepensioneerden betalen slechts 10%. Voor chronisch zieken zijn alle voorgeschreven medicijnen gratis. "

Hij beperkt zich tot het uiteenzetten van de context van sociale zekerheid in Turkije.

Dat moet opgemerkt worden dat hij zich niet positioneert ten aanzien van de concrete mogelijkheid voor verzoeker om deze zorgen te kunnen ontvangen, zijnde in de eerste plaats dus zijn mogelijkheid te werken, zijn financiële middelen, de afstand, de onmogelijkheid tot het ondernemen van een lange reis (zie medisch attest Dr. [B.]) en het transport, ed.

De motivering bepaalt enerzijds dat er een ziekteverzekering is in Turkije, betalend voor degenen die over de middelen beschikken dat de patiënt wel remgeld dient te betalen en een bepaald % van de kost na tussenkomst van de verzekering dient te betalen. Anderzijds worden de financiële mogelijkheden van verzoeker bepaald, namelijk dat hij kan werken en kan instaan voor de kosten, wat dus in strijd is met de voorgelegde attesten voorgebracht door verzoeker.

Dat verwerende partij zelf geen enkele analyse maakt tussen het feit dat men van een ziekteverzekering kan genieten, welk systeem juist wordt toegepast, en de aanwezigheid van een medisch centrum of de persoonlijke financiële situatie van verzoeker.

Dat verweerster dit onderzoek afrondt zonder een enkele berekening of een individuele analyse.

Dat bij gebrek aan een dergelijk overzicht of budgettering het nochtans onmogelijk is om te bepalen of zorgen werkelijk financieel toegankelijk zijn.

Terwijl artikel 9ter vooropstelt dat het aan de ambtenaar-geneesheer toekomt een advies te verstrekken over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen voor de betrokken persoon in zijn/haar land van herkomst. Echter in casu, ter herhaling, het advies zich beperkt tot een uiteenzetting van de sanitaire situatie in Turkije zonder het geheel van de gekende elementen van verzoekers eigen situatie daarin te schetsen.

Dat zelfs foutieve informatie, over de werkbekwaamheid, wordt naar voren geschoven zonder eigen onderzoek daar waar twee medische attesten duidelijk dit probleem aangeven.

Dat dit des te meer klemt nu de disclaimer van bron 1 die vermeld is (Med-Coi, zie onderaan voetnoot op de beslissing) uitdrukkelijk vermeldt dat " de informatie die verstrekt wordt is beperkt tot de beschikbaarheid van medische behandeling, meestal in een bepaald ziekenhuis/gezondheidsinstelling, in het land van herkomst, er wordt geen informatie verschaft over de toegankelijkheid van de behandeling ")

Dat verwerende partij, redelijkerwijze, op basis van een dergelijke gebrekkige analyse niet kan beslissen dat verzoeker effectief toegang zal kunnen krijgen tot de nodige verzorging.

Dat het medisch rapport waarop zij zich baseert louter theoretische veronderstellingen aangeeft, en bijgevolg ook de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene stereotiepe wijze de mogelijke toegankelijke verzorging aanhaalt zonder praktisch of concreet de situatie van de individuele lokale burger en in het bijzonder voor verzoeker afzonderlijk te beoordelen.

Dat dus noch de expert noch de Dienst Vreemdelingenzaken een antwoord formuleert op de elementen van verzoekende partij, maar zich enkele beperken tot abstracte opzoekingen en niet daarbuiten de mogelijkheid nagaat of verzoeker werkelijk beroep kan doen op een gespecialiseerd arts, praktisch en financieel gezien in de streek waar hij vandaan komt.

Dat hieruit een gebrek aan zorgvuldigheid blijkt in hoofde van verweerster.

Dat manifest geen ernstig, correct of volledig medisch onderzoek is gebeurd.

Dat dan ook besloten moet worden dat de bestreden beslissingen stereotiepe documenten zijn, wat ontegensprekelijk neerkomt op een gebrek aan motivering.

Dat het gebrek aan bepaalde elementen en informatie, zoals hierboven aangehaald, een schending van de zorgvuldigheidsplicht van het bestuur aantoonst.

Dat dez[e] gebreken een niet afdoende motivering uitmaken, in de zin van de voorwaarden van artikel 9ter en 62 van de Wet van 15/12/1980 en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

6. Dat inderdaad de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 van de wet van 29 juli 1991, hernomen in de middelen, bepalen dat het onontbeerlijk is dat de redenering die leidt tot de beslissing expliciet wordt weergegeven in de rechtshandeling (C.E., 13 octobre 2000, n° 90.216 et Doc Parl., Sénat, n°215-1).

In huidig geval is daar niets van aan.

Dat inderdaad de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan beperken tot het verklaren dat de ziekte geen risico uitmaakt voor het leven van betrokkene zonder een effectieve analyse terwijl collega's in verschillende attesten aangeven dat de risico's voor de fysieke integriteit van verzoeker reëel zijn.

Dat verzoeker het recht heeft een gedetailleerd medisch advies te ontvangen dat de voorafgaande medische adviezen tegenspreekt, en dat anders een enorme en arbitraire macht zou toekomen aan de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat zelfs indien het gaat om een mogelijkheid die de ambtenaar-geneesheer geboden wordt, een dergelijke consultatie noodzakelijk zou geweest zijn om een werkelijke motivering te kunnen rechtvaardigen.

Dat de gegeven motivering van de tegenpartij stereotiep is en kan toegepast worden op elke aanvraag zonder bijkomende medische rechtvaardiging, die echter wel noodzakelijk is in deze materie.

Dat een dergelijke motivering niet overeenstemt met de vereiste precisering en doelen van de wet van 29 juli 1991 aangaande het begrijpen van de beslissing en de motieven ervoor.

Dat zij dus niet adequaat is en niet antwoordt op de opgeworpen elementen door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Dat het noodzakelijk was, gelet op de plicht tot voorzichtigheid van elke administratie, en plicht tot zorgvuldigheid en behoorlijk bestuur, erop toe te zien het geheel van de medische informatie in aanmerking te nemen alvorens een beslissing te nemen.

Dat deze medische gegevens maar konden verzameld worden door een ernstige analyse van het medisch dossier en indien nodig een consultatie van Mijnheer [A.].

Dat echter de motivering, zowel door het medisch rapport als door de beslissing zelf, aantoont dat geen voldoende of concrete medische analyse plaatsvond.

Dat de geformuleerde argumenten ten aanzien van de motivering van de tegenpartij aantonen dat geen enkele voldoende analyse, gebaseerd op effectieve en nagekeken medische elementen, is gebeurd.

De wettelijke bepalingen uiteengezet in het enig middel leggen een correcte, formele, duidelijke, precieze, geldige en voldoende motivering op.

Dat de tegenpartij hierbij haar motiveringsplicht schendt.

Dat het geheel van de aangegeven gebreken, aan een effectieve medische analyse, aan een concrete medische motivering, slechts een standaard en stereotiepe motivering, dus een schending uitmaakt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motivering in feite niet voor waar kan worden weerhouden omwille van de erge en herhaalde gebreken.

Dat deze motivering dus ook een schending uitmaakt van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 aangezien de afwezigheid van medische vaststelling niet toelaat het bestaan van een pathologie te bepalen die overeenkomt met de vereisten van de eerste paragraaf van artikel 9ter.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissingen algemeen en stereotiep gemotiveerd zijn en niet zouden gebaseerd zijn op een concrete en volledige analyse van de door verzoeker aangebrachte elementen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijkt kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

De [...] overwegingen [in de eerste bestreden beslissing] laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing en van het medisch advies op naslaat.

Het loutere feit dat verzoeker medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoeker zelf afleidt dat hij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor diens leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Turkije behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoeker ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoeker heeft voorgelegd. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker put zich uit in beschouwingen als zou uit het medisch advies niet blijken dat de ambtenaar-geneesheer afdoende rekening heeft gehouden met de voorgelegde attesten, zou het onderzoek onvoldoende gevoerd geweest zijn naar verzoekers specifiek geval, zou de beoordeling enkel gebaseerd zijn op ‘internetsites’, ...

De verwerende partij verwijst naar de deugdelijke motieven van het medisch advies, die alhier als hernomen kunnen worden beschouwd. Verzoeker lijkt de mening toegedaan dat het feit dat de

ambtenaar-geneesheer een samenvatting geeft van de medische attesten, om vervolgens te besluiten welke verzoekers aandoeningen zijn en vervolgens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst onderzoekt, niet volstaat als motivering.

Uit de motieven van het medisch advies blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer op zorgvuldige wijze, rekening houdend met alle door verzoeker voorgelegde attesten, onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer overloopt duidelijk alle door verzoeker voorgebrachte medische attesten, en houdt rekening met alle door verzoeker opgegeven aandoeningen.

Het is de verwerende partij onduidelijk wat de verzoekende partij dan nog meer wenst. Integendeel, indien de ambtenaar-geneesheer geen 'samenvatting' zou geven van alle voorgelegde attesten en aandoeningen, zou hem nog ten laste kunnen gelegd worden met bepaalde attesten of aandoeningen geen rekening te hebben gehouden, quod non in casu.

Verzoeker zoekt spijkers op laag water.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Turkije, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen. Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Overigens stelt de verwerende partij vast dat verzoekers asielaanvraag na diepgaand onderzoek van de asielinstanties werd afgewezen, zodat hij thans niet dienstig kan verwijzen naar de beweerde problemen in het land van herkomst.

Terwijl de ambtenaar-geneesheer terecht vaststelde dat verzoeker "geen enkel bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn". Met de loutere verwijzing naar de voorgelegde medische attesten van verzoekers eigen artsen, weerlegt hij bovenstaande vaststelling niet. Verzoeker legde inderdaad geen bewijs voor van een arbeidsgeneesheer en ontkent dit ook niet.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Ook de kritiek als zou verzoeker moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, is manifest ongegrond.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Turkije zorgvuldig werd nagegaan.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te beslissen verzoeker al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoeker beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht zou werpen op de zaak.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van dé specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonedig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Verzoekers beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Terwijl ook terdege een onderzoek naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen werd gevoerd. De ambtenaar-geneesheer verwijst naar een rapport van de IOM van augustus 2011.

Verzoeker beperkt zich tot algemene beschouwingen en tot een louter theoretisch betoog, zonder concreet stukken en gegevens aan te brengen waaruit zou moeten blijken dat het advies en het gevoerde onderzoek door de ambtenaar-geneesheer onjuist of onredelijk zou zijn.

Verzoeker voert in zijn inleidend verzoekschrift nog een schending aan van artikel 3 EVRM.

De kritiek van verzoeker komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. ” (Parl. St., Kamer, 2005- 2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

“only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. ”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levens einde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. ”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

De verwerende partij wenst nog te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Verzoeker voert bovendien geenszins aan dat hij niet de nodige financiële mogelijkheden heeft.

In casu geeft verzoeker niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoeker partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoeker bij gebrachte stukken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bij gebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verwerende partij merkt nog op dat verzoeker in zijn enig middel herhaaldelijk kritiek levert op het feit dat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker geenszins kan gevolgd worden waar hij poogt voor te houden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing, met uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de arts-adviseur, behandelt de specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard. Terwijl tevens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslis-

sing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen, dat hij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Turkije beschikbaar en toegankelijk zijn. De ambtenaar-geneesheer heeft tevens aangegeven welke bronnen hij consulteerde om tot zijn conclusie te komen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het een stereotiepe motivering betreft. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt voorts geduïd dat toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat allerhande aanvullende toelichtingen in de motivering van de bestreden beslissingen hadden kunnen worden opgenomen leidt niet tot een andere conclusie.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Verzoeker betoogt dat de ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld om een advies te verlenen omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen geen rekening heeft gehouden met bepaalde vermeldingen die waren opgenomen in de door hem aangebrachte medische getuigschriften. Hij wijst erop dat een psychiater vermeldde dat hij problemen kende in Turkije en dus bevreesd is voor een gedwongen terugkeer. Los van het feit dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen nood heeft aan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat dus werd vastgesteld dat zijn vrees voor mishandelingen in Turkije geen grond heeft, moet worden gesteld dat de verklaringen die verzoeker aflegde bij een psychiater omtrent zijn wedervaren in Turkije op zich geen betrekking hebben op zijn gezondheidssituatie en derhalve niet dienden te worden betrokken bij de beoordeling van zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. De ambtenaar-geneesheer heeft daarnaast wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker angstig is – weze het schijnbaar zonder reden, gelet op de beslissing die genomen werd inzake zijn asielaanvraag – en dat hij hiervoor psychiatrische begeleiding krijgt. Hij heeft namelijk gemotiveerd dat er in Turkije ook psychiaters zijn. Verzoeker betoogt dat een psychiater aangaf dat hij geen lange afstanden kan afleggen. Zijn stelling vindt steun in een aan de Raad voorgelegd stuk. Aangezien de betrokken psychiater niet op een begrijpelijke wijze toelichtte op basis van welke specifieke medische

redenen hij tot deze vaststelling meende te kunnen komen, hij niet uiteenzette waarom hij concludeerde dat het afleggen van een lange afstand tegenaangewezen was, hij niet verduidelijkt wat hij met een lange afstand bedoelde en daar het niet betwist is dat verzoekers medische problemen hem niet verhinderden om naar België af te reizen en dus bepaalde afstanden te overbruggen blijkt niet dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker kan reizen incorrect is. Verzoekers standpunt dat de oorzaken van zijn aandoeningen te vinden zijn in Turkije is niet meer dan een loutere bewering en het feit dat zijn relaas werd geacteerd door een psychiater en dat deze op basis van deze verklaringen waarvan het ongeloofwaardig en incorrecte karakter werd aangetoond meende dat een terugkeer naar Turkije niet kon overwogen worden – nergens wordt door deze arts het woord “*onmogelijk*” gebruikt – doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker licht ook toe dat een van de artsen die hem behandelde een voortzetting van de behandeling in België adviseerde. Een lezing van het getuigschrift waarnaar verzoeker verwijst leert de Raad dat deze arts dit advies verstrekke met als motivering dat “*nalatigheid in de follow-up*” diende te worden vermeden. De ambtenaar-geneesheer heeft echter vastgesteld dat voor de verschillende kwalen waaraan verzoeker lijdt de nodige medische zorgen in Turkije beschikbaar en toegankelijk zijn en heeft derhalve rekening gehouden met de noodzaak tot verdere opvolging van de aangevoerde medische problemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert heeft de ambtenaar-geneesheer die zijn situatie onderzocht zich niet beperkt tot het louter stellen dat er ziekenhuizen, artsen en medicijnen zijn in Turkije, doch heeft hij geuid dat de medische infrastructuur waaraan verzoeker nood heeft, gelet op zijn gezondheidsproblemen, evenals artsen met specifieke specialisaties en de welbepaalde medicijnen voor de behandeling van de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt in Turkije beschikbaar zijn. Het feit dat hij hierbij gebruik maakte van internetsites en lijsten met inlichtingen leidt niet tot het besluit dat hij geen onderzoek in concreto heeft doorgevoerd of dat enige beoordelingsfout zou zijn gemaakt. De grief dat verweerder geen overzicht gegeven heeft per stad of streek in Turkije laat evenmin toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast. De Raad wijst er ten overvloede op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat moet nagegaan worden of een adequate behandeling “*in zijn land van herkomst*” mogelijk is. Dit wetsartikel bepaalt dus niet dat een onderzoek dient doorgevoerd te worden inzake de behandelingsmogelijkheden van ziekten in welbepaalde steden.

Met zijn beschouwingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft beschikbaar zijn in Turkije en dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar dat land.

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de ambtenaar-geneesheer niet op correcte gronden tot het besluit kwam dat de medische zorgen die hij behoeft effectief voor hem toegankelijk zijn.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt uiteengezet dat er in Turkije een verplichte ziekteverzekering bestaat waarvoor iedereen bijdragen moet betalen en dat voor personen die niet bij machte zijn deze bijdrage te betalen de Staat deze betaling verzorgt. De correctheid van deze motivering, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, wordt niet ter discussie gesteld. Verzoeker betoogt slechts dat de ambtenaar-geneesheer door uit te leggen hoe het sociale zekerheidssysteem in Turkije functioneert niet op een concrete wijze aantoont dat hij de nodige zorgen zal kunnen ontvangen. Daar de ambtenaar-geneesheer heeft aangegeven dat iedereen in Turkije kan genieten van het sociaal zekerheidssysteem, inclusief de personen die niet in staat zijn bijdragen te betalen, kan echter niet worden ingezien waarom nog een meer specifieke uiteenzetting zou vereist zijn. Verzoeker stelt dat in bepaalde gevallen een beperkte financiële tussenkomst van de patiënt vereist is. Hij toont hiermee evenwel, gelet op het beperkte percentage dat de patiënt zelf dient te betalen, niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zou geconcludeerd hebben dat er geen (financiële) belemmeringen bestaan om de nodige medische zorgen te krijgen.

Verzoeker bekritiseert verder de stelling van de ambtenaar-geneesheer dat er daarnaast ook kan worden uitgegaan van het feit dat hij hoe dan ook zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke medische hulp en stelt dat de bewering dat hij geen stuk heeft vorgelegd waaruit blijkt dat hij arbeidsongeschikt is de inhoud van de door hem aangebrachte medische attesten miskent. Uit de aan de Raad voorgelegde medische attesten blijkt inderdaad dat een arts op 5 november 2011 aangaf dat verzoeker “*tijdelijk werkonbekwaam*” is ingevolge zijn medische problemen. In een medisch getuigschrift van latere datum – meer specifiek van 5 mei 2012 – wordt echter niet langer gesteld dat verzoeker werkonbekwaam is, doch slechts dat hij het moeilijk heeft om te werken gezien zijn fysieke en

psychische problemen (*“difficultés au travail vu les handicaps physiques et psychologiques”*). Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker in zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden en in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verwees naar een mogelijke tewerkstelling in België en aanwervingsbeloften bij deze aanvragen voegde. Er kan dan ook niet zonder meer worden gesteld dat de stelling van verweerder dat niet blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn niet correct is. Ten overvloede moet worden geduimd dat niet blijkt welk belang verzoeker bij dit onderdeel van zijn grief heeft, daar uit de aan de Raad voorgelegde stukken – met name uit het verslag van het Centre des Liaisons Européennes et Internationales de Sécurité Social waarnaar in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt verwezen – blijkt dat personen waarvan werd vastgesteld dat zij arbeidsongeschikt zijn, in het kader van het sociaal zekerheidssysteem, kunnen genieten van een uitkering waarvan het bedrag wordt vastgesteld in functie van de graad van arbeidsongeschiktheid. Indien verzoeker zoals hij stelt effectief niet meer kan werken, dan heeft dit dus niet tot gevolg dat hij in Turkije niet over financiële middelen kan beschikken.

Verzoeker geeft aan dat het feit dat hij geen lange afstanden kan afleggen ook een probleem kan vormen inzake de toegankelijkheid van de vereiste medische zorgen. Nu verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, inlichtingen verzamelde die toelaten vast te stellen dat de medische infrastructuur die verzoeker nodig heeft op verschillende plaatsen in Turkije aanwezig is en in het advies van de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk naar deze bronnen wordt verwezen, kan niet worden vastgesteld dat verweerder verzoekers situatie verkeerd heeft ingeschat. Van verzoeker mag, gelet op zijn medische problemen, trouwens verwacht worden dat hij zich vestigt in de onmiddellijke nabijheid van de nodige medische infrastructuur. Hij kan niet alle verantwoordelijkheden afwentelen op verweerder.

De Raad merkt ook op dat de ambtenaar-geneesheer enerzijds bronnenmateriaal heeft gebruikt dat betrekking heeft op de beschikbaarheid van medische zorgen en anderzijds bronnenmateriaal dat betrekking heeft op de toegankelijkheid van deze zorgen. Het gegeven dat in stukken die betrekking hebben op de beschikbaarheid van medische zorgen in Turkije wordt vermeld dat deze niet dienstig zijn voor de beoordeling van de toegankelijkheid van deze zorgen impliceert niet dat geen degelijk onderzoek werd doorgevoerd of dat de eerste bestreden beslissing een incorrecte basis heeft. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk ook afzonderlijke bronnen die specifiek betrekking hebben op de toegankelijkheid van de medische zorgen geraadpleegd en naar deze documenten verwezen in zijn advies.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.3.4. Inzake de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel kan de Raad enkel stellen dat verzoeker in gebreke blijft om op een begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat verweerder deze twee beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden bij het nemen van de in casu bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan een duidelijke toelichting, bijgevolg onontvankelijk.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Verzoekers standpunt dat geen medisch onderzoek werd doorgevoerd door de ambtenaar-geneesheer geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou miskend zijn. Op betrokken arts rust immers niet de verplichting om steeds over te gaan tot een dergelijk onderzoek. In het geval, zoals in casu, waarbij de puur medische beoordelingen niet in vraag worden gesteld is een medisch onderzoek niet nuttig en dient het niet te worden doorgevoerd.

3.3.6. Er blijkt evenmin dat verweerder niet alle dienstige gegevens en stukken uit het dossier in overweging heeft genomen.

3.3.7. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden verwezen naar het gewijsde van het arrest van de Raad nr. 7510 van 20 februari 2008 waarbij werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de zuiver medische problematiek betreft werpt verweerder voorts terecht op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gezien voorgaande vaststellingen, niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK